69. Ἡ γυναῖκες πάντα λέγουν
Ὅτ᾽ οἱ ἄνδρες τάχα φταίγουν.
Καὶ οἱ ἄνδρες πάλιν λέγουν,
Ἡ γυναῖκες ὅτι φταίγουν.
Ποιὸς λοιπὸν αὐτὴν τὴν κρίσε
Ἠμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν λύσῃ;
Καὶ νὰ κρίνῃ τὴν αἰτίαν,
Δίχως φιλοπροσωπίαν;
Δὲν εὑρίσκεται κἀνένας
Ὅτ᾽ εἶν᾽ φίλαυτος καθένας.
Κἰ ὅποιος βέβαια τὴν κρίνῃ,
Πρὸς τὸ εἶδός του θὰ κλίνῃ.
Ὅθεν φίλοι μου ἀνδράδες,
Καὶ γυναῖκες φιληνάδες,
Ἀπ᾽ τὴν κρίσιν ἀφεθῆτε,
Καὶ μαζὶ συμβιβασθῆτε.
Ἂς κουρεύεται ἡ κρίσις·
Ὅλοι φταίομεν ἐπίσης.
Κ᾽ ἔρθετε ν᾽ ἀγαπηθοῦμεν,
Καὶ γλυκὰ νὰ φιληθοῦμεν.

70. Ἀκούσετε γενναῖοι
Τῆς ἀφροδίτης νέοι.
Ἀκοῦστε, λέγω, μίαν
Καινούριαν παροιμίαν.